

klærer jeg at anerkende Domstolens Jurisdiktion som bindende uden videre og uden særlig Aftale overfor ethvert andet Forbundsmedlem eller Stat, som paatager sig samme Forpligtelse, i Overensstemmelse med Art. 36, 2. Stk. i Domstolens Statut for et Tidsrum af fem Aar i alle Stridigheder, som maatte opstaa efter denne Erklærings Ratifikation med Hensyn til Forhold eller Kendsgerninger, som indtræder efter denne Ratifikation, undtagen i de Tilfælde, hvor Parterne har aftalt eller maatte aftale at anvende en anden Fremgangsmaade til en fredelig Løsning.

I sin Tale kom den tyske Udenrigsminister endvidere ind paa Sikkerheds- og Nedrustningsspørgsmaalet. Disse to Ting forudsætter hinanden gensidig. Man kan ikke afskaffe Krigen og samtidig vedblivende støtte Sikkerheden paa Rustningernes Bevaring. Afrustningen i de Lande, som blev overvundet i Verdenskrigen, skulde danne Forudsætningen for Afrustningen ogsaa i de andre Lande. Folkeforbundets Fremtid er afhængig af Opfyldelsen af dette højtidelige Løfte.

Den franske Udenrigsminister *Briand* vilde i Almindelighed understrege de store Fremskridt, som i Virkeligheden fandt Sted. Overfor dem, som ikke troede paa Forbundets Livskraft, vilde han pege paa den Kendsgerning, som de sikkert ikke vilde have anset for muligt for lidt over et Aar siden, at Tyskland og Frankrig skulde sidde i samme Forsamling og i god Forstaaelse drøfte disse vanskelige Spørgsmaal, som spiller en saa stor Rolle i deres Lande.

Frankrig anerkender fuldt ud de Forpligtelser, som det har paataget sig gennem Pagtens Art. 8. Men man maatte ikke glemme, at Forbundet ikke havde de fornødne Magtmidler til sin Raadighed. M. *Briand* mente ikke, at den sømilitære Konference mellem de tre Magter havde tilføjet Folkeforbundet noget Prestigetab. Frankrig havde afslaaet at tage Del deri. Kun gennem Folkeforbundet kunde man naa til et Resultat.

Den engelske Udenrigsminister Sir *Au-*

sten Chamberlain udtalte sig i det 11. Plenarmøde ligeledes fortrøstningsfuldt med Hensyn til Forbundets voksende Anseelse. Den britiske Regering var lige saa interesseret i Nedrustningen som hvilket som helst andet Land. Til Lands havde den allerede gennemført Nedrustningen til den laveste Grænse. Men heller ikke dens nuværende Flaade kunde sammenlignes med, hvad den var før Verdenskrigen. Militærbudgettet blev Aar for Aar stadig mindre. Man maatte tage Englands Ansvar for at opretholde Freden i saa mange og spredte Lande i Betragtning.

Med Hensyn til Voldgift vilde den engelske Udenrigsminister ligeledes hævde, at England befandt sig i en særlig Stilling, som ikke tillod det at gaa saa vidt som andre Stater.

Hvad dernæst Sikkerhedsspørgsmaalet angik, kunde den britiske Regering ikke gaa videre end, hvad den allerede havde forpligtet sig til ved *Locarno*aftalen. Hvis England vilde paatage sig en Forpligtelse til paa samme Maade at sikre Grænserne i Østeuropa, vilde en saadan Forpligtelse under de nuværende Forhold ikke kunde opfyldes. At forlange, at England skulde paatage sig en Forpligtelse af denne Art, var ensbetydende med at forlange en Sønderlemmelse af det britiske Rige.

Endelig kunde den britiske Regering heller ikke gaa med til det nederlandske Forslag om at genoptage Behandlingen af Genève-Protokollens Grundsætninger. Dette vilde — saalænge der ikke var tilvejebragt en Tilnærmelse mellem de modsatte Synspunkter — kun føre til, at alle de gamle Stridigheder blussede op paany. Pagten er ikke tilstrækkelig, siger man; men Protokollen vil heller ikke være det. I enhver Bygning, hvor Liv og Udvikling skal finde Sted, maa der være Huller, saa at man kan aande og røre sig. Udviklingen maa tage sin Tid.

Foruden de ovennævnte Taler kan af Ytringer fra de forskellige Landes Repræsentanter, og som har mere almindelig politisk Interesse, endnu anføres følgende: